

עַרְב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת יִתְרוֹ,
ט"ד שְׁבַט, תשע"ד
גְּלִינ 81

ב"ה

פִּנְסָאִים

צְיוּרִים

הַשְּׁבוּעוֹן שֶׁל חֵילִי צְבָאוֹת הַשֵּׁם

תְּמוּנָה בַּלֵּב
מַעֲטָפָה מֵהַמְּפָקָדָה
עֲמוּד 2

**הִילָדִים
שֶׁל הַרְבֵּי**
הָאָח
עֲמוּד 10

"וְהִסִּי יִתֵּן אֶל לְבוֹ"
כָּל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין
עֲמוּד 13

הַרְבֵּנִית

עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ שָׁנִים
לְפִטְרָתָהּ

**הַכִּירוֹ אֶת
בְּנִימִין
מְדִיטְוֹמִיר**
עֲמוּד 12

חיים של קדשה

שקט. כמעט דממה. תמיד זה ככה בסעודות השבת בבית משפחת מעשיהו. הרגעים השקטים ביותר הם עכשו, אחרי שאמא מחלקת לכל אחד את מנת הדג שהוא מעדיף. כלם גסוקים באכילה שקטה, רק קולות נקישת המזלגות המקפפים על צלחות החרסינה של שבת נשמעים חרישית.

השקט הזה נמשך בדרך-כלל זמן קצר במיוחד. בדרך-כלל זה שניאור שיזוכה להפר אותו, עם בקשה 'ממש חשובה' מאמא או 'שאלה קשה' שהוא שואל את אבא.

אבל הפעם היה זה דוקא מאיר, הבכור, שהפר את השקט בדבוריו: "אמא, אני חיב לומר לך שהדגים מצליחים בדיוק כמו שזכרתי. היה שנה לבוא מהישיבה הביתה רק בשביל הדגים האלו!".

מנדי, שנושא בתאר "בכור הבנים" בזמנים בהם מאיר נמצא בישיבה, לא יכול היה לפספס את ההזדמנות לסנט באחיו: "לא מתאים לך, מאיר", הוא אמר במנגינה של התועעות, ולרגע נדמה היה שאכן משפיע זקן הוא הדובר ולא ילד בן שתים עשרה.

"בחור חסידי יודע שימה שמתר - מיתר", המשיך מנדי, "ובטח ובטח שלא באים הביתה בשביל דגים, אפלו אם הם מא-ו-ד טעימים..."

מאיר המפתע מהר להשיב: "להזכירך, 'הרב' מנדי הקר, ענג שבתו זו מצוה חשובה!".

אבל מנדי התגלה כבר-פלגתא חריף, והוא השיב בצטוט משלו - "אצל חסידים מעולם לא הדרו במצוות שהגוף נהנה מהן".

הוכוח המרתק, שהתנהל באוירה טובה, עורר את סקרנותם של בני הבית. כלם תלו באבא עינים שואלות, לראות כיצד יתיחס לדברים.

וכמו תמיד, אבא לא אכזב. וכמו תמיד, אבא התחיל מפרשת השבוע: "בפרשת השבוע אנו קוראים על מתן-תורה בהר-סיני. האמת היא, שעוד לפני מתן-תורה כבר קימו האבות הקדושים את המצוות ולקדמו את התורה. אבל נתינת התורה חוללה חדוש מיוחד, תקשיבו טוב: אז נתן לנו הכוח הגדול לקדש את הסביבה והחפצים הגשמיים, על ידי קיום המצוות".

"נו", פנה אבא לילדים, "אולי מישהו יוכל לתת לי דגמה למצוה שבצורתה מקדשים משהו ממש גשמי?".

מנדי מהר להשיב: "תפלין למשל, או מזוזות. לוקחים את העור של הבהמה הגשמיית, ועל-ידי המצוה הופכים אותו לדבר קדוש".

"נכון מאד", שבח אבא את מנדי. "דגמה מציינת! הכוח הגדול הזה של המצוות, להכניס קדשה לתוך העולם הגשמי, נתן לנו במתן-תורה".

למאיר הייתה דוקא דגמה אחרת, כזו שתוכיח את צדקתו... "אם אוכלים את המאכלים הטובים בעת סעודת שבת לכבוד שבת - למעשה משתמשים בהם למטרה קדושה, וכך מכניסים גם בהם קדשה", הוא אמר.

אבא חיד: "אתה צודק במאה אחוז", אמר. "והאמת היא שקל אכילה לשם שמים יש בה משהו מיוחד, מעבר לקיום המצוות, שהוא דבר הכרחי, כמוגן. מה כל כך מיוחד באכילה? כשאנחנו לא רק לומדים ומתפללים ומקיימים מצוות, אלא גם את הפעולות הפשוטות שלנו אנחנו עושים לשם שמים - אנחנו מאירים ומקדשים גם את הדברים שלנו, את דברי החליון. למשל, אם אנחנו אוכלים לא בשביל להנות מהטעם הנפלא אלא בשביל שיהיה לנו כוח לעבד את השם כמו שצריך, אנחנו בעצם ממלאים את כל החיים שלנו, בכל התחומים, באור וקדשה".

מנדי ומאיר הביטו זה בזה בחבה, ושמוליק פצח בנגון - "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד!".

(מעבד על פי לקוטי שיחות, פרק ג, שיחה לפרשת יתרו)

יעוץ הלכתי והכנה:
הרב חיים פרום

שו"ת הפנסאים

רפנות בצווירים

השאלה של לוי טיכמן - כהנא, תלמוד תורה חב"ד, נחלה הר חב"ד

במסכת יום ההלל של חבר מהכתה, ישכנו והתועדנו ביחד. על השלחו היה כבוד מקל טוב הארץ - ביסלי ובמכה, שתיהן וקצת מיץ ענבים. בשביל ה"לחיים" באמצע ההתועדות, יצאנו לחצר לשחק קצת. השאלה היא: האם היינו צריכים לברך שוב על המאכלים. כשחזרנו מהמטבח בחוץ?

תשובה: לשנם מאכלים מסוימים המגדירים על פי ההלכה כ"טעונים ברכה לאחריהם במקומם". כלומר, את הברכה האחרונה על אכילתם יש לברך במקום שבו אכלנו אותם.

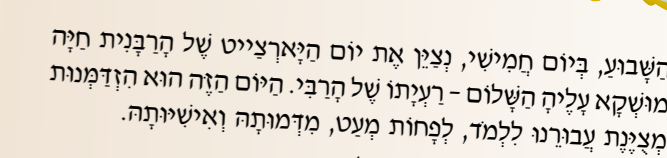
בקטגוריה הזו נכללים המאכלים הבאים: אלו שברכתם "המוציא" - כמו לחם, פתות ובגט; אלו שברכתם "מזונות" - כמו ביסלי, בפלותי ובורקס; וגם פרות משבעת המינים, שאחריהם מברכים "על הפרות" - כמו רמון, ענבים ותאנים.

דיו המאכלים הללו: לכתחלה, אסור לעקר ולעזוב את מקום האכילה לפני שמברכים את הברכה האחרונה, כי עלינו לברך את הברכה במקום שאכלנו. ובדיוק מהסבה הזו, גם אם נטשנו את שלחו האכל ויצאנו מהבית, כשנחזור ונמשיך לאכול - לא נצטרך לברך שוב ברכה ראשונה, משום שאנחנו ממשיכים את האכילה שקטענו.

כל שאר המאכלים, שהברכה האחרונה עליהם היא "בורא נפשות", מגדירים כ"אינם טעונים ברכה לאחריהם במקומם". למשל: פופקורן או גלידה, קולה או תפוח.

בכל המקרים הללו, אם אנחנו מפסיקים את האכל ויוצאים החוצה, למעשה סימנו את הארוחה, וכשנרצה לשוב ולאכל - נצטרך לברך שוב מתחלה.

(מקורות: סדר ברכות הנהניו, פרק ט, סעיפים יא-יח)

השבוע, ביום חמישי, נצנן את יום הארצות של הרבנית חיה מושקא עליה השלום - רעינתו של הרבי. היום הזה הוא הזדמנות מצוינת עבורנו ללמוד, לפחות מעט, מדמותה ואישיותה. הנה ספור 'קטן' עם מסר גדול:

פעם התקלקל המזגן בבית של הרבי. מי שהיו אחראים לנהל את משק הבית, הזמינו טכנאי מזגנים לתקן את התקלה. הם לא רצו להזמין טכנאי מזגנים מאנשי, חב"דניק, כי מרב התרגשות מהעבודה שהוא זכה לשמש בביתו של הרבי פנימה - הוא לא היה מבצע את עבודתו כהלכה, ורק גורם נזקים... לכן, הטכנאי שנקרא לטפל בתקלה היה יהודי שהשתדל לחוג חסידי אחר, מאחת השכונות הסמוכות לקראון-היטס. הוא אפלו לא ידע שהוא נקרא לביתו של הלויבאוויטשער-רבי... הוא סבר לתמוך שהוא עובד בעוד בית רגילי בשכונה החב"דית המכרת. ובכן, הוא נגש לעבודה, עושה את מלאכתו, ותוך כדי עבודה הוא התחיל לגלגל שיחה עם הרבנית, ששהתה בבית באותו זמן.

הוא ידע שבשכונת קראון-היטס גרות הרבה משפחות של חסידי חב"ד, ובתמימותו הוא שאל את הרבנית: "אתם לא שוכים לחב"ד, נכון?".

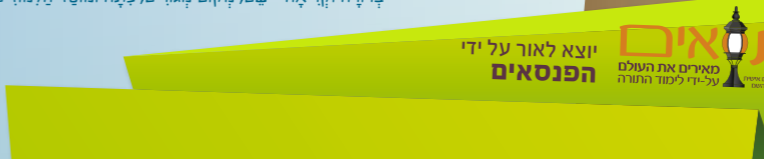
"מדוע אתה סבור כדו?", שאלה אותו הרבנית בהזרה. "אה, כי אין לכם תמונה של הרבי בבית... סימן ההפר הבולט והמאפיין כל-כך - חסר. בבית הזה לא תלוייה שום תמונה של הרבי על הקיר בסלון או בכל מקום אחר... אפריה לו הרבנית: "התמונה לא חייבת להיות תלויה על הקיר. היא יכולה להיות חקוקה גם בתוך הלב".

זכרו: להחזיק תמונה של הרבי בארנק - זה דבר חשוב. אבל חשוב עוד יותר - לחקק את התמונה בלב. להיות חסיד בכל רמ"ח וגס"ה, שפניו המאירות של הרבי מלוות אותו בכל אשר ילך.

שבת שלום!

גם לכם יש שאלה? אתם זקוקים לשלוח אותה אלינו: או בדואר - לתא דאר 747, כפר חב"ד, מיקוד 60840 (לצן על הפעטפה ולכבוד ארגון הפנסאים); או בפקס - למספר 4702736-077. נא לרשום בצורה ברורה וקריאה - שם, מקום מגורים, כתה ומסוד הלמודים שלכם.

פסק המערכת: 077-470-2736
כתובת למשלוח דואר: כפר חב"ד ת.ד. 747 מיקוד 60840
דואר אלקטרוני: panasaim@gmail.com
עורך: שלום בלוי
ניקוד: אבי פרלשטיין, מנדי פרומר
גרפיקה: y.w. designgraphic • עיצוב: ש. פיגין, נ. נוסבאום
ציורים ואיורים: מ. בויס, ר. דוד, י. קוטאי, ש. פיגין, נ. נוסבאום
נא לשמר על קדשת הגליון

להצטרפות למשפחת הפנסאים
חיגו עוד היום 0587708247

במחשקפים של סבא

מבט שבועי מזוית... קצת שונה

היללות של הסיירות של מכבי-האש - זה מה שהעיר אותי. ישנתי כל כך עמוק, שלא הרגשתי כלום. ופתאום, כשהתעוררתי, בבת אחת קלטתי את הקטסטרופה. בעצם, הרחתי אותה עד העצמות.

הייתי פשוט בתוך מסך עשן סמיך ומחניק. המטבח הקטן שלנו היה פשוט אפוף עשן וכדוע, אין עשן בלי אש. ואם משתוללת כאן אש, אז כנראה שזו שרפה. איך שהוא, הצלחתי להמלט ולנוס משם על נפשי, מפקיר את הבית לחסדי הצנורות הענקיים של נידות הכבוי, בתקנה ששיגו 'הפסקת-אש'.

ומה פתאום שרפה באמצע החיים? הענין הוא שהכל קרה בגלל טעות, טפשית ומצערת. השבוע, הנכדות מושקי ומושקי ומושקי נוסעות לרבי, לכבוד כ"ב שבט. הן יתפללו שם ב"אהלי", יבקרו גם בקברה של הרבנית, ויחזרו מלאות וגדושות בחינות רוחניות מרוממות.

אז החלט בקבינט-המלחמה של מועצת-החכמים - המועצה המלאה מרכבת מבני הזוג סבא וסבתא - לערוך לכבודן ארוחת ערב חגיגית. נארח אותן בכבוד, נבלה קצת ביחד, נתן להן כמה עצות טובות חכם-אין-כסף, ונפרד מהן לשלום בתוספת מתנות נחמדה לנסיעה. כראוי לנציגות המשפחה בחצרות קדשנו.

ובדיוק בלילה שלפני הערב שלפני הנסיעה, מרב התרגשות ונדודי-שנה-וכאבי-שנים-תותבות - לא עצמתי עין. התהפכתי מצד לצד, ואז מהצד השני לצד הראשון, ושוב התגלגלתי, ואז נפלתי לרצפה מרב סלטות. כזה 'בום' לא שמעתי כבר המון זמן... בסוף נרדמתי. אחרי שחזרתי על כל התנאי בעל פה, וספרתי את כל הכפשים של יעקב אבינו, ודמינתי את מפלי הניאגרה, ועוד כל מיני טריקים ושטיקים.

והיה היום. הבקר בא, השמש זורחת והשעון המעורר מתחיל לעורר בקול רעש וצלצולים. היום הגדול הגיע! אנחנו, כידוע לכם מזמן, לא מבזבזים זמן יקר. אז בזמן שסבתא הלכה ל"מבצעים" ועשתה בקורי-בית-אבות, מי חגר סנר והסתער על המטבח? אני! נעמדתי לטגן ולבשל ולאפות, מכל טוב מעדני תבל. הכל בדיוק לפי הטעם של הגבירות-החסודות, הפנסאיות-הצעירות.

הכנתי גם 'ציבל-קיגלי', פשטידת בצל. אני אומר לכם, ללקק את האצבעות. פשוט דליקטס. התכתי בצל לקביות, קצוץ-קצוץ-היטב, וזרקתי את הבצלצליות למחבת. ועוד סיר עם קרטופלעד, ועוד עוגה בתנור. אני הרי רב-שף. ואז, רק לרגע אחד, הלכתי להתמתח על הספה, להשלים כמה דקות שנה, חוב מהלילה. ואז, היללות של הסיירות של מכבי-האש - העירו אותי. איזה ברוד!

וכשוד הדלקה, רב-כבאי-עם-כובע-משנה-וחליפה-זוהרת נגש אלי, ונזף בי: "סבא'לה, לא משאירים אש דולקת והולכים לישון, אה?!"

הוא צודק! אם משהו 'בוער' בנו, אפלו אם זו להבה קטנטנה, אסור להרדם בשמירה. אנחנו מכרחים לשלט ברצונות וביצרים ובדחפים שלנו. להתאפק כשצריך, להתגבר ולשלט על הלב והמדודות, ששום דבר לא יתלקח, חלילה.

נעשה ונשמע חדשות הפנסאים

הגרלה בהפתעה

במפגש הלמודים שהתקיים ביום רביעי בשבוע שעבר, נחתה על פנסאי פפר-חבי"ד הפתעה. הפתעה טובה. אפלו מאוד. ומה ההפתעה? בין הפנסאים שרשמו השתתפות מלאה בכל המפגשים מתחלת עונת הפעילות - נערכה הגרלה מיחדת. ממש זוכים מאשרים עלו בגורל, וכל אחד מהם זכה בספר-המצוות במהדורה מיחדת: על הספר מטבעת הקדשה מזוהבת וחגיגית מטעם ארגון הפנסאים...

התועדויות 'י שבט

כתבינו התפזרו בנקודות השונות ברחבי הארץ, וחזרו מלאים בדיוחים מעניינים על ההתועדויות הפעילות, שבהן השתתפו מאות הפנסאים, לרגל היום הגדול 'י שבט. באמתחתם הביאו הכתבים גם ציור תמונות, הנחשפות כאן בפרסום ראשון.

והנה, בקצרה, מקבץ ידיעות על ההתועדויות במוקדים השונים: **בירושלים** - ביום חמישי התישבו הפנסאים להתועדות חגיגית, יחד עם צוות המחנכים והנהלת תלמוד-התורה, כשאליהם מצטרף מנהל סניף הפנסאים הירושלמי; **בכפר חב"ד** - בליל שבת, התכנסו הפנסאים בכל כיתה בביתו של אחד החברים, והתועדו אל תוך הלילה עם המדריכים האהובים; **בנחלת הר חב"ד** - במוצאי שבת קדש נערכה התועדות מלוה-מלכה רבת, שבה נטלו חלק הפנסאים היקרים, התלמידים השלוחים בשיבה ומנהל סניף הפנסאים המקומי.

הכתבים מדווחים על התעוררות רבת, חיות ולהט חסידי, שהרגשו בכל ההתועדויות! לחיים, פנסאים!...

מלא פנים לגאונות

ששש...

תחזיקו חזק בכסא ותקשיבו טוב!

רגע. רק שנייה. אתם מבטיחים לא לגלות לאף אחד, נכון?

אז ככה: שבוע הבא, יחול יום הולדתו ה-12 של שמשון. שמשון ומשפחתו הם שלוחים של הרבי באחת מערי אוקראינה הרחוקה, במקום שבו אין חידר, וגם לא ממש חברים. כשגדל שמשון, נפרד בהתרגשות מהוריו, והצטרף אלינו לפתח. מאז, עבר שמשון להתגורר בבית סבתו, הגרה אצלנו בעיר.

לפני מספר ימים, צלצל הטלפון בביתו של יודה, בדיוק כשזה האחרון חזר מן החידר. כבר על צג הטלפון, הבחין יודה כי זו שיחה שמקורה ב"חוצלארץ". תוך שניות ספורות הקיפו כל בני הבית את מכשיר הטלפון המקרקר, למגדול ועד קטן... הן לא בכל יום מתקבלת שיחת טלפון מחוץ לארץ...

רוחמי טענה בתקף שזה בטח הדודים האמריקאים של משפחת גלומוביץ', השכנים מהקומה העליונה. בכל פעם שאצל גלומוביץ' שוכחים להרים את הטלפון, נכנסים הדודים מ"חוצלארץ" לחץ נוראי, והם מזעיקים את כל הבניין בנסיון לאתר את האחיינים הסוררים. בנצי, האח הבכור, דוקא חשב שזו שיחה מבית חב"ד בטורקיה. "שמעתי שהם מחפשים אברכים צעירים שיבואו לסייע להם בשליחות".

שניה לפני שצלצל הטלפון נדס, נאותו בני המשפחה להשקיט את הנוכח הקולני, ולתת לטלפון לומר את דברו. יודה הרים בחדות קדש את השפופרת. נדמה היה לנו שידו אפילו רעדה מהתרגשות.

בעברו השני של הקו... לא תאמינו... הודה הדובר כאביו של שמשון, שמתקשר ממש מאוקראינה. כששמע שהוא משוחח עם יודה בעצמו, נשמעה שמחה בקולו. מכאן, התגלגל הכל במהירות גדולה, וההכנות למסבת יום ההולדת הגדולה נכנסו לתאוצה.

רי משה, אבא של שמשון, ספר ליודה שביום ההולדת הוא ובני משפחתו עומדים להפתיע את שמשון במסבת יום הולדתו. "חגיגת יום ההולדת בצורה חסידית וראויה היא הוראה ששמענו מהרבי, ואנחנו רוצים לקיימה בהדור", הוא אמר.

"לא תמיד יום הולדת היה סבה למסבה", הוא הוסיף, "משום שלעתים חשבונו נפש אמת שהאדם היה עושה, היה מגלה שהמצב הרוחני שלו לא כל כך 'מזוהר'..."

"ואם ככה, לא בטוח בכלל שיש מה לחגג את זה שהוא נולד..." השלים יודה את המשפט.

"נכון מאד", אשר ר' משה. "אבל היום, כשאנו כל כך קרובים לגאולה, ובטוחים שכל יהודי יחזר בתשובה לקראתה, אפשר וצריך לחגג את יום ההולדת. הן זהו היום שבו ירדה הנשמה לעולם, בשביל להשלים את פונת הבריאה, ללמד תורה ולעשות מצוות".

יודה קבל תפקיד מרכזי בארוע, ובבילות הבאים כמעט ולא עצם עין. ועכשיו מתכוננים במרץ למסבה. חכו חכו...

ספור למזופת

'היפי' בהקפות

המדרש שלו - 770. "יהיה זה לנו כבוד גדול, אם תשתתף הלילה בהקפות, אתי בבית הכנסת!" - אמר הרבי. הבחור הודה לרבי בנמוס, אך לא התחייב לקבל את ההזמנה. "אחשב על זה", הוא הפטיר, והמשיך לדרך כשבידו פרוסת ה"לעקאד".

הרב בוקיעט חלף גם הוא על-פני הרבי, מקבל לידו את פרוסת ה"לעקאד" וממשיך הלאה, בלי שדבר מה חריג ארע. אולם, באופן יוצא דופן, לאדם הבא בתור, הלוא הוא ראש הישיבה מוילנימסבורג, הרבי פנה והתחיל לשוחח אתו.

"אתה ודאי מתפלל מדוע אני מפציר בבחור הזה שיבוא לכאן להשתתף אתנו בהקפות, מה תקשר שיש לי אתו..." והרבי מיד המשיך: "התשובה נמצאת בספר 'תהלה למשה'".

כאן עצר הרבי לרגע, ואז שאל: "אתה יודע למה אני מתכוון בספר 'תהלה למשה'?"

"לא", הגיעה התשובה, "אני לא יודע".

הרבי חיד: "הרי זה ספר שחבר על-ידי אחד הרבנים שלך..." הספר 'תהלה למשה' חבר על-ידי אחד מאדמו"רי סטמר...

ראש הישיבה המשיך לעמד במקום. היה ברור שהוא לא מצליח להבין למה מתכוון הרבי, והוא פשוט המתין לשמע את ההסבר - שאכן לא אחר להגיע, ובצורה מרתקת. הרבי ספר ספור שמימי, שהתרחש בעולמות אחרים, רוחניים, והוא מובא בספר 'תהלה למשה'...

פעם אחת פגש רש"י הקדוש את רבי איציק'ל, אביו של

הצדיק רבי מיכל מזלוטשוב - תלמידם המפורסם של הבעל-שם-טוב והמגיד ממזריטש, ופנה אליו בשאלה: "מדוע מתפעלים המלאכים כל-כך מצדקותו של בנד, רבי מיכל?".

רבי איציק'ל החל למנות את שבחיו של בנו. הוא ספר שהוא לומד תורה לשם שמים בלבד, אך רש"י סרב לקבל את התשובה. הרי יש עוד רבים שעושים זאת...

אמר רבי איציק'ל שבנו מתענה וצם תעניות רבות, נמנע מתענוגים העולם ומוסר סכומי כסף גדולים לצדקה לעניים. אבל גם זה לא הניח את דעתו של רש"י. הרי ישנם עוד צדיקים רבים שגם הם נחננו במעלות חשובות וטובות כמוהו. אז ממה מתפעלים המלאכים כל כך?...

"בני, רבי מיכל, השיב יהודים רבים בתשובה שלמה", אמר לבסוף רבי איציק'ל. אח! זו היתה התשובה שספקה את רש"י, כעת הכל מובן...

במשך כל הזמן שבו הרבי ספר את הספור, עמד ראש הישיבה ביראת כבוד והאזין בדממה. כשהרבי סים לספר את הספור, הוא נענה ואמר בהתרגשות: "כעת הכל מובן!".

הרבי חיד: לעמתו חיוך רחב, ואחל: "גוט-יום-טוב!"

באותו לילה, ליל שמיני-עצרת, לאחר ה"הקפות" שנערכו במחיצת הרבי, המשיכו החסידים לרקד עוד ועוד ולשמח בשמחת התורה. ממש לפנות-בקר, הבחין פתאום הרב בוקיעט באורח בבית המדרש. פניו היו זכורות לו מהיכן שהוא... פן, ה"היפי"... נו, שהוא יסרב להזמנה האישית שקבל מהרבי?

כשהגיע תורו של ה"היפי" לעבר לפני הרבי, הפתיע אותו הרבי בשאלה: "היכן תהיה הערב ב"הקפות"?". הבחור מצדו השיב בכנות: "לא תכננתי להיות ב"הקפות", לא הלילה, ולא בשום לילה אחר..."

בתגובה, הזמין אותו הרבי להשתתף ב"הקפות" בבית

במהסתרי יום המלח

פרק 15

פיצוצים בקו

המורה הוא. אבל למזלך יש לך ארקה של שבועים להוציא ממנו את האבן. לא אכפת לי איד..."

"הוא לא ראש ממשלת ים המלח", צחק ר' שמשון, "מפני שכבר יש מי שמחזיק בתפקיד - אתה הרי השליח הראשי שם... רגע, שמעו, אתה שומע? יש לי איזו 'ממתנת' עקשנית. אני כבר חוזר אליך, בסדר? סליחה ולהתראות", ור' שמשון ענה לשיחה הממתנת.

השומר מנשה היה על הקו. הוא דבר בשקט, קולו היה מתוח. "שלום, שמשון, זה מנשה. החוקר ששוחח אתך מקדם. שמע, אני מתקשר אליך באופן חריג. אסור לי לעשות את זה, אבל אתה חייב לדעת: השבועים האלה גורליים. המדען נסה להפעיל לחץ בינלאומי דרך קת'רין אשטון, אלא שהיא שברה את הרגלים ומאשפזת פעת תחת השגחה צמודה..."

"השגחה פרטית", מלמל ר' שמשון לעצמו, והשומר המשיך בבהילות: "אם לא תצליח להגיע למידע חדש על הדוקטור או משהו כזה, יפעל נגדך לחץ מסוג שאינך מכיר. החפושים שחווית עד עכשיו הם עוד כלום. אתה בטוח שאינך רוצה להחזיר את האבן?"

"בטוח. תודה רבה, מנשה הקר, על המידע. נהיה בקשר".

"אתה שומע, שמעו?!", תזר ר' שמשון אל ידידו. "צריך להחליף הלוח. הרגע דבר אתי השומר שחקר את הדוקטור. מסתבר שהגברת האירופאית קבלה רמז משמים להפסיק להתערב בעניינים לא לה... הלו! שמעו! מה הפיצוצים האלה בקו? נשמע כאלו אתה במלחמה... אתה שומע אותי? אני לא שומע אותך!"

הרעשים בטלפון ארכו דקה שלמה, וחששות מפחידים נודדו לפתע ללבו של ר' שמשון: האם הכל בסדר שם, באזור ים המלח השומם? האם, חלילה, קרה משהו לשמעו?"

"שמעו!!!", הוא צעק בהרדה אל הטלפון, אך ר' שמשון לא ענה.

המשך בוא <<

את המורה הזה לחקירה, הוא ישב אצלך המון זמן, בעוד אותי אתה שולח להמתין בחוץ, ובסופו של דבר - כלום! שחררת אותנו בלי שהחזיר את האבן! אתה יודע מה פרושו של דבר? אתה רוצה להרגיז את כל אירופה?!"

החוקר מנשה התנצל בנמוס. "שמע, אדוני. איננו יודעים במדויק היכן האבן. משטרת ישראל עשתה כמיטב יכולתה ותמשיך לעשות, על מנת שהאבן תהיה אצל בעליה האמתיים. עכשו אתה מוכן בבקשה לצאת מן החדר וללכת לדרכך. אם יהיו חדשות נודיעך. תודה!!". והחוקר קם מכסאו, לאות כי השיחה הסתיימה.

הדוקטור לא מהר לקום. "אתם עוד תצטערו על כך", הודיע בנחישות. "לי יש את הנשק שלי", אמר בהירות. "עכשו אני מטלפו לגברת אשטון", והוא הושיט את ידו ברב חצפה ונטל את אפרקסת הטלפון, זו הפעם השנייה להיום.

הוא חייג במהירות את המספר הסודי המקשר הישר ללשכתה של שרת החוץ של האחד האירופי. "את קת'רין, בבקשה!", אמר בקול עגף ונעץ מבט מנצח במר מנשה. "עכשו אתם הולכים 'לחטף' בהגן", הוא לחש... השומר מנשה עמד מולו שלוב ידיים והביט בו בעיניים יורות ברקים. בכזו עזות מצח לא נתקל מעודו. בנשימה עצורה המתין לתוצאות השיחה המאיימת.

"מה זאת אומרת היא תקבל שיחות בעוד שבועים?", צרח הדוקטור על המזכירה. "לא שמעת מי מדבר אתך? זה דוקטור פינצטור!"

הוא הקשיב לתשובה, ונזעק: "היא תהיה שבועים בבית חולים? מה קרה?"

חיוד רחב התפשט על פניו של מנשה, בעוד פניו של הדוקטור מקדירות והולכות. "שברה את שתי הרגלים? כמה פעמים הזהרת אותה שתפסיק עם הספורט הספשי הזה... סקי בשלג היה חסר לה, לא פחות!".

הוא הטיח בכוח את האפרקסת על פנה וקם ממקומו נפול פנים. "קבלתם ארקה של שבועים", סנן מבין שניו בטרם יצא מן החדר.

חצי דקה אחר כך נכנס פנימה מפקד המחוז. "שמעתי הכל", בשר לשומר, והוסיף נזיפה: "הוא צודק בכל מלה. לא היית מספיק תקיף עם

ר' שמשון אלקרר, מנהל בית חב"ד ים המלח, נאנח. "אתה מבין, שמשון? אני בא לקבע מזוזה, והמדען המסבב הזה מתחיל לעשות צעקות ומשבשב את כל הארועי! מפריעה לו שיטת הנקוז... תגיד, זה נראה לך נורמלי?"

ר' שמשון צחק בקול. "ברור שלא, אבל זה לא הנקוז - זה הבולענים. האישי הזה הנו משגע לבולענים... נו, ואיך נגמר הספור? אני במתח".

"טוב, בהתחלה מנהל בית ההארכה נסה להסביר לו בסבלנות את היעילות והחסכון שבשיטה, ושהבולען הזה ממילא לא נחוץ לאיש ומדוע לא לנצל אותו - מלים שרק גרמו לדוקטור להשתולל יותר... וכאשר שום דבר לא עזר, נאלץ המנהל להעזר בשני אנשי הבטחון שהיו במקום. הם הובילו את המדען המתפרע מחוץ לבנין ונעלו מאחוריו את הדלת.

"זהו. האישי עלה על הגיפי שלו והסתלק, המזוזה נקבעה בברכה וכלם ענו אמן. נשאתי כמה מלים על המזוזה ששומרת עלינו מכל שונאינו. אמרתי להם שהעיר יריחו נקראת בפי חכמינו 'מנעולה של ארץ ישראל', אז יוצא שהאזור שלנו הוא בדיוק המזוזה של ארץ ישראל... האנשים חילו, וזו היתה הזדמנות לעורר אותם למסר לבדיקה את המזוזות בבתיהם. ברוד השם, היתה הקשבה ופה מאוד והטקס הסתיים, מבחינתי, בכי טוב. אבל גם מבחינתו של הדוקטור..."

"לא חלפה חצי שעה, הקהל עוד לא סים להתפזר, והנה הוא חוזר ובגדו צו שופט חתום, המורה לשאב מן הבולען את כל מה שנקז אליו עד עתה ולהוביל את הנקוז למקום אחר. עד לרגע זה אני לא מצליח להבין מדוע כלם שומעים בקולו. מה, הוא ראש הממשלה של ים המלח?!"

ובאותה שעה ממש ישב "ראש הממשלה של ים המלח" בחדר בתחנת המשטרה ונעץ עיניים זועמות בחוקרו. "אני לא מאמין למשמע אדוני!", הוא צעק בחרון ומשך את שתי אזניו בגדי, ליתר הדגשה. "הבאת

תקציר:
ר' שמשון מספר לר' שמשון על התקרית בבית ההארכה 'מלח הארץ', אז התפרץ הדוקטור בחמת זעם בגלל נקוז זרם הביוב שהפנה לכוון בולען חדש...

זכרונות

פְּרָקִים וְכַתּוּבֵי מְרִמָּה
מֵעֶדְדֵי מֵאֵלָּה יוֹמֵי הָאֵשׁ
שֶׁל הַרְבֵּית חַיָּה אֵלֶּיךָ הַשְּׁלֵמָה
אִמָּא שֶׁל הַרְבֵּי

שול גבורה

לוי שייקביץ

האיש נחשב לאדם חשוב מאוד בחוגים המודרניים. הוא באמת היה מלמד גדול בתורה, אך לא שמר מצוות ולא קים ארח-חיים דתי כלל. כפיא לאדם במעמדו, פבל התנהג בהתנשאות, כאלו הוא נעלה יותר מיתר האנשים.

אך למרות המעמד החברתי הגבוה שלו, מה שנקרא 'אליטה', רחש פבל כבוד לרב שניאורסון. הוא נהג לבוא ולבקר בביתו של הרב לעתים קרובות. לא היה זה מעשה מובן מאליה: אדם נכבד כמותו 'ישפיל את כבודו' ויבוא לביתו של הרב? - אך זו הייתה המציאות. ובהגיע ערב פסח - בא פבל, כאחד האדם, לביתו של רבי לוי יצחק, כדי 'לרשם את החמץ', כפי שכנה הקליד.

פבל נכנס לביתו של הרב ברב טקס. צעדיו היו גאים וגוון זקוף. תנועות גופו בקשו לומר: "ראו נא איזו מחנה אני עושה עבורכם... לכבוד הוא לכם שהואלתי בטובי לבוא בכבודי ובעצמי הנה". בלבו צפה שרבי לוי יצחק יכבדו בכבוד מלכים ויארחו כפיא וקציאות לרום מעלתו.

אך קבלת הפנים לה זכה היתה הפוכה לגמרי. היתה זו כבר שעת בקר מאחרת. רב האנשים כבר עזבו. אך מצב רוחו של האורח המאחר היה עליז. "בקר טוב!", אמר בהלצה לרבי לוי יצחק. פניו של הרב הרצינו. "לא יכלת לבוא מקדם יותר?", נזף באיש בחמרה. "הרי אתה רואה מה השעה!"

פבל הובד. גאותו הגדולה השפלה עד עפר. בהכנעה הוא התישב, והחל למלא את הטפסים ולענות על שאלותיו של רבי לוי יצחק, בדיוק כמו יתר היהודים שעשו זאת לפניו. הוא לא זכה ליחס שונה מהילדים שהוריהם שלחו אותם למכר את החמץ בשבילם...

אך אם מישו חשב שפבל כועס על רבי לוי יצחק על שלא נהג בו בכבוד המגיע לו לטעמו - התבדה. בימי חול-המועד הגיע פבל לבקר את הרב, הפעם בלוגית אשתו. הוא התיחס לרב ולמשפחתו בהדרת-כבוד, כמי שמכיר בגדלותו ועליונותו של הרב.

אך היחודי לו זכה פבל מרבי לוי יצחק היה כאין-וכאפס לעמת היחודי שקבל הגוי בעצמו...

המשך? בוא <<

זמן רב לפני החג כבר עמלות האמהות על נקיון הבית, וריח החג כבר מרגש באויר מפורים, אבל רגע השיא הקדחתני ביותר מגיע בערב החג עצמו. בלילה שלפני ליל הסדר. כשמוכרים חמץ.

ליהודי אסור להחזיק ברשותו חמץ בפסח, כמוכן. אז מה עושים? שורפים את מה שנתן לשרף. אך מה עם הממתקים, או אפלו הכלים ששרה בהם חמץ והם 'בלעו' לעצמם חמץ? חבל לזרק אותם...

הפתרון הוא: למכר את החמץ לגוי. בטרם החג מומינים גוי, ומסכמים אותו שהוא ירכש את כל החמץ שלנו. בשלב הזה הגוי טרם משלם את מלא סכום השווי של החמץ, אבל ה"עסקה" מתבצעת לפי כל הכללים, והחמץ עובר לרשותו.

לאחר החג פונה היהודי אל הגוי ומבקש ממנו: "שלם לי תמורת החמץ שמכרתי לך". עונה לו הגוי: "אין לי כסף!". משיב היהודי: "אם כך, מכר נא לי בחזרה את החמץ, תמורת החוב שלך".

כמוכן שאין כאן, חלילה 'משחק' או 'אחיזת עיניים'. כך היא ההלכה, ואם יבוא הגוי וישלם - החמץ שלו.

בעיר יקטרינוסלב טרוד רבי לוי יצחק מאוד. פסח ממשמש ובא. אין ספק שמכירת החמץ תתקיים בצורה משלמת, על הצד הטוב ביותר, לפי כל כללי ההלכה המחמירים. וכך נדרשו כל בני העיר היהודים לבוא לביתו של הרב, ולחתם על טפס מכירת החמץ.

כפי שנתן להעלות על הדעת, קבוצות של יהודים עם השקפת עולם מודרנית לעגו למכירת החמץ. אבל למרות זאת הם כבדו את הרב, והשתתפו גם כן במכירה.

בתקופת מלחמת העולם הראשונה הגיע ליקטרינוסלב אדם בשם פבל איסקוביץ כגן (כהן). האיש היה יהודי, מנהל בית ספר יהודי בולנה שבליטא. מאחר והגרמנים כבשו את וילנה, ברחו פליטים רבים מהעיר והגיעו ליקטרינוסלב.

כך מצא עצמו איסקוביץ הזה, עם כל בית-הספר שלו, ביקטרינוסלב. לא היה זה בית-ספר קטן, אלא מוסד ענקי, שאת ספסליו חבשו יותר מאלף תלמידים. אליהם התלו גם המורים שלהם, ובראשם - כמוכן, פבל בכבודו ובעצמו.

פֶּרֶק 157

כבודו של רב

תקציר: ספור חייו ומותו של מיטא גוראריה מותיר רשם עז על תושבי יקטרינוסלב, ורבי לוי יצחק מנצל את הלווייתו כדי לעורר את התושבים להתחזק בשמירת תורה ומצוות.

אם תשאלו רב בישראל מהו הזמן היחודי ביותר עבורו, הוא יענה לכם ללא הסוסי: ערב פסח. אתם בודאי יודעים כמה אנחנו נוהרים שלא להכשל באסור חמץ, חלילה, ולכן עמלים רבות לסלק אותו מכל פנה, שכן לפי ההלכה אסור לאכל אפלו פרוו של חמץ!

וכך קורה שלפני חג הפסח משתרך תור ארוך של יהודים בפתח ביתו של הרב, כל אחד ובעיותיו: איך מכשירים את המטבח? האם צריך 'להגעיל' את הכלי הזה או שאולי אפלו 'ללבו' אותו? ועוד ועוד שאלות שונות שמתעוררות...

האח

רשמים והרהורים.
תמים כותב לאחיו, הפנסאי הצעיר

"איפה הילדים שלך"

אחי היקר,

קרה שפעם אמרת משהו למישהו, ואחרי רגע תפסת את עצמך? אופס, חשבת, איזו תקרית לא-נעימה... לא הייתי צריך לשאל או לומר את הדבר הזה...

אתה יודע, לפעמים גם מסמיקים מרב מבוכה, מנגממים ומחפשים מוצא מן הסבך...

תאר לך כיצד מרגישה אשה שמגיעה לבקר בביתה של הרבנית הצדקנית חיה מושקא, רעייתו של הרבי. כמה היא מתרשט, האורחות. הלוא לבקר את הרבנית אינו דבר של מה בכך. ראשית - נדיר מאוד לראות את הרבנית. היא ממעטת להראות בפומבי, ובכלל, היא אשה ענוה וצנועה, שמעדיפה לנהל את חיה הרחק מאור הזרקורים ולברח מפרסום וכבוד. שנית - הלוא מדבר ברעייתו של הרבי, בתו של הרבי הרייז? איזו אשה גדולה וחשובה...

האורחות מגיעה אל הבית הפשוט שברחוב 'פרזידנט', ואליה מצטרף בנה הקטן. אגב, אם נתרגם לעברית את שם הרחוב נקבל: 'הנשיא'. איזו השגחה פרטית, ש'נשיא הדור' מתגורר ברחוב הנשיא...

הרבנית מקבלת אותה בסבר פנים יפות, ומאחרת אותה בלבביות רבה ובאצילות מיוחדת.

ואז שואל הילד הקטן את הרבנית: "ואיפה הילדים שלך?" הוא רוצה לשחק אתם!

האורחות אינה יודעת את נפשה ממבוכה. הילד אינו יודע שרבי ולרבנית אין ילדים משלהם!... מה תענה לו הרבנית? אך, שים לב מה ענתה הרבנית בחכמתה: "החסידים", אומרת הרבנית לילד, "הם הילדים של הרבי".

השובע, ביום חמישי, יום הארצות של הרבנית, נזכר את המשפט הזה, ונשתדל להתנהג כמצפה מ"ילדיו של הרבי!"

בנימין מז'יטומיר

מידו הקדושה. השליח בנימין וילהלם נישא על כתפיים לאחר זכייתו בכול המיוחד.

אז ימלא. השלוחים הצעירים ברגעים משעשעים.

יש לו כח. תפילתם המיוחדת של צעירי השלוחים.

חיילים בצבא הרבי. טיול אתגרי מהנה.

מעצמת השליחות. ילדי השלוחים בתמונה קבוצתית.

בגוף בריא. חוויית סקי אוקראינית.

בכל ערב, כשאתם משתעשעים ומשחקים, לומדים בתכנית הלמודים של הפנסאים, או מבקרים בבתי החברים - יושב בנימין לבדו בביתו, אף חבר לא מגיע לשחק איתו. אל תטעו. בנימין הוא ילד נחמד וחברותי, כל מי שפוגש בו נכבש בקסמו, ואפילו אנשים מבגרים נוהגים לצבט בלחיו בחביבות, ולהתפעל מהנהגתו המופתית. אבל בכל האזור בו בנימין גר, אין אפילו ילד חביבי אחד, חוץ מהאחים והאחיות שלו.

בנימין הוא שליח של הרבי, באחת מהעירות הקטנות באוקראינה. בבקר, הוא הולך ליחדרי הנמצא ב... ביתו. בנימין נגש למחשב, פותח את תכנת הוידאו המשקללת, וינפנף עם המלמד ועוד מספר חברים, גם הם שלוחים ממקומות שונים ברחבי העולם. אחת לשבוע הוא יושב להתעודות חסידיית שבה משתתפים כל הילדים השלוחים שחברים בתכנית הפנסאים.

וזהו. חוץ מהמפגשים הוירטואליים האלה, בנימין לא פוגש ילדים בני גילו במציאות. אתם בודאי מדמיינים את בנימין כילד נורא מסכן. בטח מאוד קשה לו. הוא בודד. אבל אם תשאלו אותו, תגלו שממש ממש לא. בדיוק להפך. בנימין הוא ילד מלא חנינות, שמחה וגאון יחידה. טוב לו, כף לו, וספוק עצום ממלא את לבו.

למה? כי הוא שליח של הרבי. הוא עוסק בדבר הכי חשוב שאפשר לשאף אליו. אשר גדול כמו זה שבנימין חש, לא תמצאו אצל אף ילד בעולם.

שלוחים שטעטל

לפני שבועים, בנימין, יחד עם שמונים מחבריו, השלוחים הצעירים במדינות חב-העמים לשעבר, הגיע לשלוחים שטעטל. זהו קמפ מיוחד במינו, המיעד, איך לא, לשלוחים הצעירים והמסורים של הרבי.

במהלך שבוע הקמפ החונתי, נהנו השלוחים הצעירים מטיולים ותכניות, משחקים ואתגרים. אבל כשמדבר בבני השלוחים, כל אלו היו טפלים לעקר, שהוא: האוירה החסידיית המיוחדת במינה.

במשך שבוע שלם למדו השלוחים הצעירים על נושא השליחות משיחותיו של הרבי, שמעו רשמים וזכרונות מהשנים שהן במחיצתו של הרבי, וגם שנונו בעל פה מאות פתגמים מספר "היום יום".

במחברת מיוחדת הם רשמו את הספורים והתאורים ששמעו, והשתתפו בהגדרה נדירה מאוד, על... בול. ומה כל כך מיוחד בבול? זהו בול שהתקבל מידו הקדושה של הרבי. רגע, ומי זכה בבול? כן, בנימין. בנימין וילהלם מז'יטומיר, שליח הפנסאי צעיר.

שלוחים שטעטל - מי אני?

- מתקים זו השנה הרביעית ברציפות, במסגרות נפרדות לבנים ולבנות. על הנהול והארגון מפקד השליח בעיר דניפרופטרובסק, הרב משה ובר. השנה התקיים המחנה בז'יטומיר שבאוקראינה.
- המדריכים ואנשי הצוות הם תלמידי הישיבה המרכזית, "תומכי תמימים" בניו יורק. משרד השלוחים עוזר ומסייע רבות להצלחת הקמפ. רבים מצעירי השלוחים המשתתפים בקמפ הם חברים בתכנית הפנסאים, וקוראים נלהבים של השבועון האהוב.

כא השבועון חביבין

מסע מרתק אל ארועים ורגעים מכווננים ב"דור השביעי"

הרבנית

תעודת זהות:

בכ"ה אדר תרס"א נולדה הרבנית תיה מושקא, בתו של הרבי הר"צ ורעייתו של הרבי. המאפיין הבולט ביותר באישיותה המפלאה היה הצניעות. כל תייה התנהלו בפשטות ובענוה, תמיד ברחוק מהכבוד וסרבה לנצל את מעמדה לטובתה האישית.

הלם וזעזוע פקדו לפתע פתאום את עדת החסידים. הרבנית - - - מלמלו הכל כלא מאמינים. הרבנית הצדקנית הסתלקה - - - הלב טרב להאמין.

היה זה יום רביעי שגרתי למדי, כ"ב שבט של שנת תשמ"ח, השנה שאותה הרבי כנה "שנת תשמח ותשמח". הידיעה המרה הכתה בתדהמה מהלטה את החסידים.

בימים האחרונים חשה הרבנית שלא בטוב, ולאחר שרופא בקר בביתה, החלט להבהילה אל בית הרפואה. מרגע הגיעה אל בית הרפואה, עדכן הרבי מדי כמה דקות במצבה של הרבנית. אך כעבר זמן לא רב, עלתה נשמת הרבנית בסערה השמממה.

כאשר הודיעו לרבי על פטירתה של הרבנית, הרבי הגיב ואמר: "צריכים להודיע לשלוחים..."

השמועה פשטה במהירות. במהלך שעות הלילה התקבצו אלפים ליד ביתו של הרבי והחלו לומר פרקי תהלים בדמעות. מכל עבר נשמעו אנחות צער ושבר.

למחרת, בשעה שתיים-עשרה בצהריים, יצא מסע ההלוויה מביתם של הרבי והרבנית, בהשתתפות קהל של אלפים רבים.

לאות כבוד והערצה, לפני הארון נסעה שירה של אופנועים משטרתיים, מטעם הרשויות בניו-יורק.

הרבי פסע בדממה אחרי הארון, ומאחוריו - רבנים וגדולי תורה, מזכיריו וקהל החסידים.

על פני הרבי נראה כאב עצור ושברון-לב עמוק. המחשבה על הצער בו הרבי שריו כעת, מעבירה חלחלה נוראה בקרב החסידים.

שנת האבל

בימי הישיבה, ואחר כך במשך שנת האבלות, הרבי עבר לפני התבה בכל התפללות בימות החול. את התפללות הרבי התפלל בביתו שברחוב פרוידנט, לשם היו מגיעים החסידים שחפצו להתפלל עם הרבי והאורחים הרבים שיחלו לראות את פניו.

כא אדם

בכ"ה אדר תשמ"ח, יום הולדתה של הרבנית, שצין קצת יותר מחדש לאחר פטירתה, הכריז הרבי על "מבצע יום-הולדת", לכבודה ולזכרה. במסגרת המבצע, הרבי בקש שכל אחד ינצל את יום ההולדת שלו להתחזקות ורחינות. בין היתר, הרבי הורה לערוך התעודות עם בני המשפחה והחברים, ולקבל החלטה טובה לקראת השנה הפרטית הקודמת.

הרבי צעד אחרי ארון הרבנית

מאחר שהמקום היה צר מלהכיל את כל החסידים, לא כלם זכו להכניס לביתו של הרבי בכל עת. בין הבחורים היתה נערכת הגרלה, והזוכים בגורל היו נכנסים בתורם להתפלל עם הרבי.

את התפללות, וכך גם את השיחות שאמר הרבי בביתו, העבירו בשדור טלפוני ל-770, לטובת הצבור הרחב.

הרבה דברים השתנו מאז הסתלקות הרבנית. הרבי הפסיק להתעוד בימות החול, והחל לערוך התעודות בכל שבת. כשתמה שנת האבל, הרבי החל להתפלל את שלושת התפללות בכל יום יחד עם החסידים, במנין המתקנים ב"זאל הגדול" ב-770.

"והחי יתן אל לבו"

בתקופה שלאחר פטירת הרבנית, הרבי עורר את הצבור להוסיף בפעולות טובות לזכרה ולעלוי נשמתה. הרבי הרבה להזכיר את הפסוק "והחי יתן אל לבו", בו נרמז שמה ראשון של הרבנית - תיה. הרבי הורה ללמד מדרכה ולהפיק מהנהגתה הוראות למעשה בפעל.

בשנים הבאות, צין הרבי מדי שנה את יום ההסתלקות באמירת שיחה, בהוצאת מאמר חסידות, ובחלקת דולרים לצדקה.

בשנת תשנ"ב הורה הרבי להדפיס קונטרס מיוחד לרגל כ"ב שבט, המרכז שיחות מיוחדות שאמר הרבי על מעלתו היחודית של הנשים והבנות. את הקונטרס, הנושא את השם "קונטרס כ"ב שבט", העניק הרבי בידו הקדושה לכל אחד מהחסידים יחד עם פרוסת עוגת דבש ויטר, יחד עם פטר של חמשה דולר - היה בכך רמז לשמה של הרבנית, שראשי התבות שלו הוא "חמישי".

החלקה המיוחדת במינה ארכה שעות ארוכות, ובמהלכה עברו לפני הרבי אלפי חסידים, מבגרים וצעירים, זקנים וילדים. אם תדפדפו לעמוד השער, תגלו שם תמונה ממעמד החלקה הזה ממשי.

מיתות לפנס

הפנה שלפני, נרק שלפני

יוסי סטמבלר, פולין

מענדי טרובניק, גרמניה

משה זושקין, דוניצק

יוסי ברגמן, ניצני

פיני גולדברג, פטבורג

טראכט גוט

תשביץ שני הלוחות

לפניכם תשביץ המרכב ממשגי עשרת הדברות ומעמד קבלת התורה... האות המסימת את פתרון ההגדרה בלוח הראשון, מתחילה את פתרון ההגדרה בלוח השני. בסיום השבוע, תגלו בטור המדגש המחבר בין שני הלוחות דבר המחבר בין סוגי המצוות שבשני הלוחות.

- אתגר ללמדן! התוכל לפענח על פי המקראשים, מדוע דוקא מצוה זו היא מחברת בין כל הדברות.

הגדרות:

- הדמות השניה בדבר התמישית (2 מלים).
- ממלכת ישראל לאחר קבלת התורה.
- עליו נתנה התורה (שם נוסף בה הידיעה).
- המראות שגלו למעמד קבלת התורה.
- הדבר האחרונה שוללת אותו.
- אתם ראיתם כי מן השמים.....
- הדבר עמכם השלישית (2 מלים).
- הדבר הראשונה (כ"מ) 9 מקום בני ישראל בהר סיני 10 עשיתה נאסרה בדבר השניה 11 מדתו של הקדוש - ברוד - הוא בפריעתו מן הרשעים (2 מלים).
- כמות הטובה במדת החסד.
- שלילתו בדבר השמינית.
- אזרה לא לגעת שם בהר.
- ליום זה נצטוו להיות מוכנים.
- עם סגלה.
- נכללת בדבר הרביעית.
- כל אחד מישראל קבל כנגד נעשה ונשמע.

				10				1
				11				2
				12				3
				13				4
				14				5
				15				6
				16				7
				17				8
				18				9

ברכות לעשרות הפנסאים ששלחו פתרונות למדור "טראכט גוט". הזכה בשבוע שעבר: שמואל זבולונוב, חולון.

פתרונות נמנו להגיש עד יום שני, י"ט שבט. נא לשלוח בכתב ברור למספר פקס המערכת: 077-470-2736

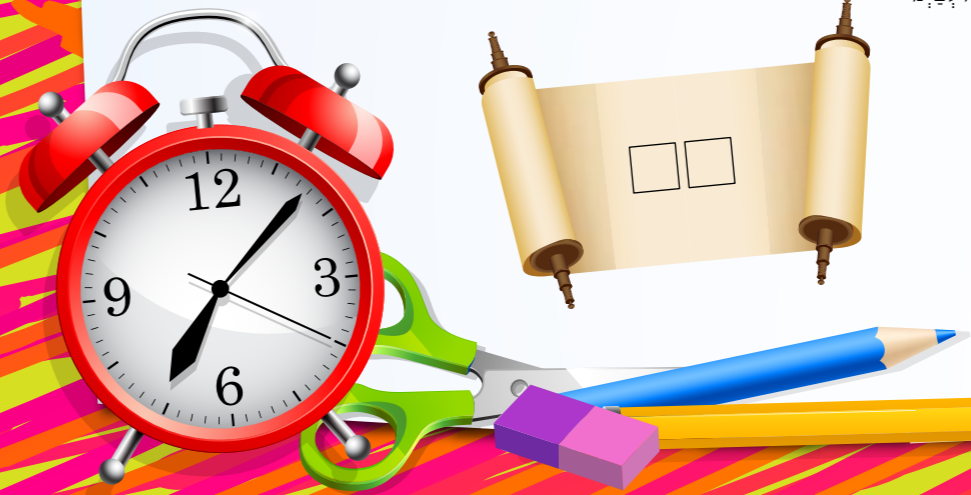
פיקוד

חידת פיקוד בפרישה

לפניכם חידה מספרית. עליכם לפענח מספר המופיע באחד מפסוקי הפרישה ולצינו במשבצות המסמנות בספר התורה.

במעלות המשה

מעמדו, חצי מלפניו ופי חמשה מאחריו. תורה וגדלה בו משלב ולא דבק בו כל רב.

ארז בנשלהבת

אם אני אעזר לך אתם תתנו לי לחזור הביתה בשלום?

קה קה קה! אקד יותר - אקד פחות, זה כבר לא משנה ...

אוסקוט! אל תגלה לו הכל!

אנחנו הולכים להפיל את כל האצטדיון עם טונות של חמר נפץ! זה הולך להיות חג שלמים בפיקוד ...

מה יש להסתיר? הפנהרה הזו באיפה עד פתחת לאצטדיון אשקלון, שם פתקנים עבשו ארוע ענק לכבוד החג שלכם ...

אלו כפי שצאצאים של הכן הרשע פהפגלה! אנה ה' תעזר לי. אני מבטיח להתקרב יותר ולהשתדל לשמר תורה ופצוות ...

הי, מה קרה כאן?

תקציר:

במהלך פעילות "מבצע פורים" בפסיס הצבאי, שניאור לפתע נעלם. אחרי חפושים מאמצים, הוא נמצא בתוך מנהרה מסתורית "והם נתקלים בטרוריסטים חמושים"

פרק 15

0 8001311004 0
800-1311004 דאנאקוד